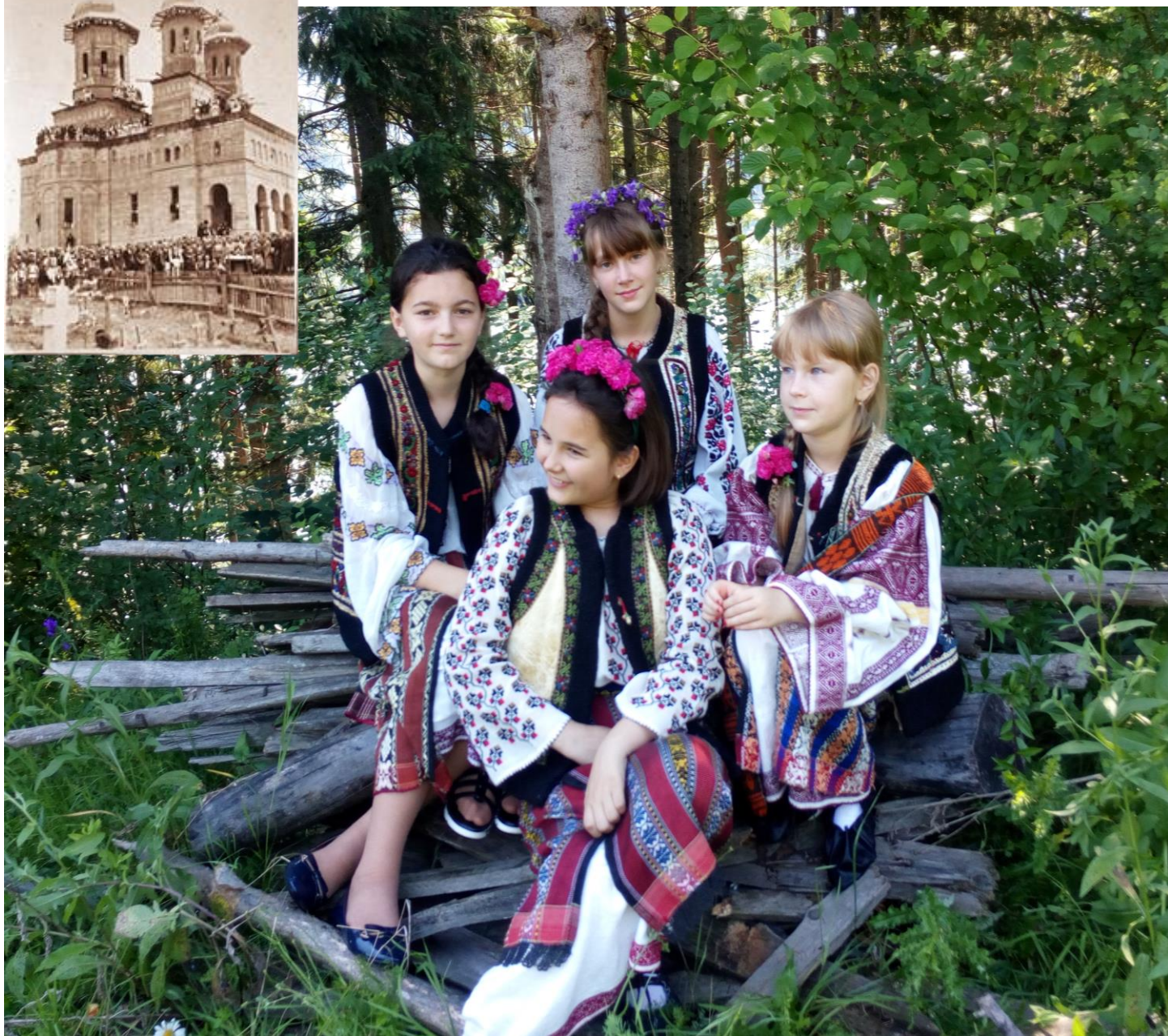

ECOUL HANGULUI

ANUL X, NR. 35

Director: LILIANA PÎNTEA

Biserica risipită

I

Sus, pe muntele Ceahlău,
 Stă la pândă Duhul rău
 Și aruncă peste munți
 Ochii săi șerpii și crunți,
 Cu ochirea-i să zărească,
 Vreo pradă sufletească.
 Dar deodată el tresare,
 Căci aude-n depărtare
 Glas de clopot chemător
 Printre munți răsunător
 Și cu groază el zărește
 Pe câmpia ce-nverzește
 O biserică măreață
 Strălucind albiu prin ceață
 Lâng-a Bistriței verzi maluri
 Ca un vas frumos pe valuri.

II

Satan urlă, Satan zbiară,
 Căci mai vede, vede iară
 Șiruri albe de români,
 De femei cu flori în mâni,
 Și copii și mândre fete,
 Și flăcăi cu negre plete,
 Coborând ca lungă oaste,
 Pe-ale dealurilor coaste,
 Răzbătând codrii pustii,
 Trecând peste ape vii.
 Șerpuind prin văi adânci.
 Sărind peste-nalte stânci,
 Și îndreptându-se în cale
 La biserica din vale,
 Unde clopotul suna
 Și-n văzduh se legăna.

(va urma)

Vasile Alecsandri

"ECOUL HANGULUI"

Revistă culturală și de istorie,
 2019
 Anul X, numărul 35

BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU

HANGU – NEAMȚ

**Fondator și Director revistă,
 LILIANA PÎNTEA**

Mediatizare.
 Prof. Vasile Marcoci

Foto: sursa Internet

**I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
 I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878**

Telefoane de contact:
 Liliana Pîntea – 0722936339
 Gavril Lupu – 0233/257524

**Toate materialele publicate în această
 revistă sunt protejate potrivit Legii nr.
 8/1996, actualizată, privind dreptul de
 autor și drepturile conexe.**

**Potrivit art. 206 Cod Penal,
 responsabilitatea pentru conținutul
 articolelor publicate aparține autorilor.**

GÂNDURI DESPRE LUMEA DE AZI

De multe ori m-am gândit să scriu și eu câteva lucruri despre lumea în care trăim, dar ceva îmi spunea că sunt alții mai potriviți și mai talentați decât mine, care să facă acest lucru. Observ însă, că timpul fugе mai repede ca altă dată, trupul arată semne de oboseală, boală și neputință, iar mintea dă semne de uitare.

Ca om sunt împăcat sufletește cu ce și prin ce am trecut, având unele realizări, dar și ispite și necazuri. Consider că ispitele și necazurile au venit și din cauza neascultării, nepriceperii și încăpățânării din perioada copilăriei sau tinereții. Starea sufletească și materială depind, de cele mai multe ori, de mediul în care trăiește omul (familie, școală, loc de muncă, etc.). Constat că, în zilele noastre, foarte rar mai întâlnim familii care să se conformeze idealurilor creștine în comportament, vestimentație, etc.. Viața se scurge ca un râu, cu bune și cu rele și ar trebui, cât suntem conștienți, să o corectăm în funcție de sfatul duhovnicului. Astăzi semenii

noștri nu realizează că modul actual de viață este diferit de cel de altă dată când oamenii aveau o bună rânduială creștină. Ei se obișnuiesc cu câte o patimă sau mai multe, le socotesc normale, unele chiar "la modă" și nu caută să scape de ele, fără să realizeze că plăcerea se plătește, mai devreme sau mai târziu, cu durere și cu rușine și, mai grav, cu deznădejde sau chiar sinucidere. Toate acestea se întâmplă deoarece oamenii din zilele noastre nu mai au repere. Înainte, cel mai important reper al omului era credința în Dumnezeu. M-am gândit mult care sunt lucrurile care determină această stare de fapt și, fără a pretinde că știu foarte bine acest lucru, am remarcat unele cauze: **FAMILIA** - principalul factor educativ, este atacată, prea ocupată, deseori destrămată, nemaiputând oferi acea educație creștină sănătoasă, cum se spunea "cei 7 ani de-acasă"; **COPIII** – sunt ocupați cu activități uneori inutile, nemaivând timp de joacă și muncă în familie; **ȘCOALA** – nu întotdeauna pregătește copiii pentru viață. S-au împuținat orele de activități practice, s-au desființate școlile de arte și meserii, s-au redus orele de istorie și geografie, lipsesc activitățile de educație patriotică, toate acestea cu consecințe grave: plecarea majorității tinerilor în străinătate, natalitate redusă, îmbătrânirea populației, lipsa forței de muncă, etc.; unii politicieni sunt incorecți, corupți și imorali, creându-și avantaje numai lor (imunitate, salarii și pensii mari, etc.), când o mare parte din populație trăiește în sărăcie, confirmând proverbul că "Peștele de la cap se-mpute; lipsa unor măsuri economice care să determine locuri de muncă în țară, pentru a opri plecarea tinerilor în afara granițelor sau rein toarcerea celor plecați.

Sunt sigur că există și alte cauze pe care majoritatea oamenilor le cunosc, dar cea mai importantă cauză o reprezintă înmulțirea păcatelor. Păcatul este robie, iar otrava lui nu se poate tăia cu jumătăți de măsură, ci cu o luptă pe viață și pe moarte. Dacă ne-a plăcut dulceața mincinoasă a păcatului, trebuie să gustăm și amărăciunea leacului. Așa cum bolnavul rabdă durere, doctorii amare, operații, pentru a se face sănătos, tot așa să răbdăm și pătimirile cele curățitoare de păcat și mântuitoare. Consider că soluția tuturor acestor neajunsuri este rugăciunea curată. Degeaba zicem multe rugăciuni cu mintea sau cu gura, dacă nu le aprofundăm, dacă nu trăim ceea ce ne rugăm, dacă nu simțim nimic la rugăciune, dacă nu avem lacrimi de pocăință. Dacă nu ne rugăm cum trebuie și continuăm să stăm în lenevia și nepăsarea noastră fără pocăință, atunci "Doamne ferește!", putem pierde mântuirea.

Să ne punem toată nădejdea în Dumnezeu, pentru că "Domnul este lumina și mântuirea mea; de cine mă voi teme? Domnul este ocrotitorul vieții mele, de cine mă voi înfricoșa?" (Ps. 26)

Vă îndemn să apărați familia tradițională, să vă creșteți și educați copiii de mici, în credința în Dumnezeu, să îi duceți la biserică să se mărturisească și împărtășească, să învețe carte, să muncească cinstit, să fie buni cu semenii lor, să fie milostivi. Dacă vom face aceste lucruri, vom realiza ceea ce își dorea marele duhovnic Iustin Pârnu care spunea: "Să repunem pe creștinul acesta, pe românul nostru în drepturile lui de creștin pe care le -a avut acum câteva sute de ani, să-l vezi în puterile lui de altă dată, în istoria lui, în tradițiile lui creștinești și în legile lui dumnezeiești, să-l vezi gata de jertfă, pentru mărturisirea lui în Hristos și pentru mântuirea neamului în ortodoxie".

Ieromonah, Iustin Măzăreanu – Schitul "Sf. Pahomie cel Mare", Boboteni, comuna Hangu, județul Neamț

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

ISTORII PE VALEA BISTRITȚEI

„*Istorii pe Valea Bistriței – Dosarele expropriierilor și strămutărilor*” este, așa cum însuși titlul o mărturisește, o lucrare dedicată Văii Bistriței, mai precis strămutărilor din anii '50 - '60 datorate construcției barajului de la Biczaz și apariției Lacului de Acumulare Izvorul Muntelui. Autorul, profesorul de istorie **Gheorghe Drugă**, se află la a treia carte dedicată Țării Hangului, primele două fiind *”Istoria Hangului”* și *”Moșia sau Domeniul Hangu”*, lucrări bine documentate și redactate, cu adresabilitate specialiștilor în domeniu, dar și publicului larg, animat de dorința de cunoaștere a istoriei acestui ținut. Lansarea cărții a avut loc la Biblioteca ”Mihai Eminescu” – Biczaz, unde autorul s-a întâlnit cu publicul bicăjean și mai cu seamă cu cel de pe Valea Muntelui și din Hangu, format, în special din cadre didactice, avându-i alături pe directorul școlii și pe primarul comunei, Gavril Lupu. La evenimentul din Biczaz au fost

prezenți și câțiva din foștii colegi de liceu ai autorului, unul dintre ei, Gheorghe Cioată din Broșteni – Suceava, bătănd cale lungă pentru a nu-i scăpa un eveniment cultural de înaltă ținută, unde în centrul atenției a fost profesorul Drugă. Imediat după ce manifestarea a fost deschisă oficial de reprezentantul gazdelor, domnul Ion Asavei, care a vorbit despre personalitatea autorului și opera sa, au luat cuvântul primarul Gavril Lupu, Viorel Nicolau - editorul lucrării, Daniela Ursu - autoarea unui film documentar dedicat Bisericii din Hangu dinamitată odată cu strămutările din zonă și profesor Dragomir Oprea din Biczaz. Am spicuit din cuvântul domnului Gavril Lupu, Primar al Comunei Hangu: *”Astăzi este un moment special pentru domnul profesor de istorie Gheorghe Drugă și pentru noi hanganii, pentru că puține localități se pot mândri cu 3 volume care să grăiască atât de temeinic despre întâmplări și evenimente istorice, să povestească atât de frumos despre legendele unui ținut. Domnul profesor studiat ani în șir documente, hărți, dosare întregi, în arhivele din Piatra Neamț, Bacău și Iași, pentru a descoperi informații despre istoria comunei Hangu.*

Pe tot parcursul acestor cercetări, nu a lipsit nici măcar o zi de la cursuri, chiar dacă venea la ore, după nopți de nesomn, direct de la Iași. A adunat informații despre istoria acestor locuri, mai întâi pentru susținerea lucrării de grad, dar studiile domniei sale nu s-au oprit atunci și acolo, ci au continuat mereu, până când în anul 2007, la editura Cetatea Doamnei, vede lumina tiparului volumul ”Istoria Hangului”, o carte de o importanță covârșitoare pentru comuna Hangu, așa acum însuși mărturisește în ”Introducerea” volumului ce numără 255 pagini, fără anexe: ”Istoria unei localități sau unei regiuni este parte inseparabilă a istoriei unei țări sau a unui popor.”

Aducerea la lumină a faptelor și evenimentelor petrecute în spațiul restrâns al unei localități, contribuie la îmbogățirea conținutului istoriei naționale, arătând, în același timp, specificul localității, aportul locuitorilor din acel spațiu la dezvoltarea societății și, totodată, modul cum s-au răsfrânt evenimentele din istoria poporului și care au fost consecințele acestora asupra localității respective. Scrierea istoriei locale prezintă o importanță deosebită având în vedere rolul ce-l are istoria în a cosemna fapte și evenimente, în a pune în valoare tradiția locală, care, altminteri, se pierd sau rămân necunoscute.

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

În 2017 apare un alt volum semnat de domnia sa : "Moșia sau Domeniul Hangu" - o cartea, de o valoare inestimabilă, numără 406 pagini și ne "vorbește" despre primii proprietari ai Moșiei Hangu, despre Domnitorii Sturza, despre Moldova și... Hangu în " calea răutăților", dar și despre satul Stejarul Farcașei.

În anul 2003 a fondat revista școlară "Izvorașul", revistă destinată elevilor, urmărind, în mod special inițierea unui grup de elevi în redactarea textelor pentru revistă, responsabilizarea elevilor din colectivul de redacție, atragerea lor în acțiuni educative și nu, în ultimul rând, cunoașterea istoriei și tradițiilor locale. Este membru fondator al Asociației Culturale Hangu, înființată în anul 2011 și Director al revistei locale "Ecolul Hangului", revistă înscrisă în circuitul publicațiilor on-line, care se editează la Biblioteca Hangu și apare trimestrial, sub egida acestei asociații. Îl felicit, din toată inima, pentru întreaga activitate și îi mulțumesc pentru că a ales să scrie despre comuna noastră. Mulțumesc și organizatorilor, dar și dumneavoastră tuturor celor prezenți."

O recenzie menită să te determine măcar să răsfoiești, dacă nu să lecturezi, în întregime, volumul "Istorie pe Valea Bistriței" – plin de informații privind desfășurarea întregului proces de strămutare, a prezentat autorul: „În paginile cărții veți găsi reconstituirea lucrărilor de expropriere și strămutare, precum și a tuturor celorlalte lucrări cerute de acestea, toate desfășurate sub imperiul unei necesități considerată imuabilă data când începea umplerea chiuvetei lacului. Era o cursă nebună, contracronometru, presărată cu impedimente cauzate tocmai de cei care alergau spre finiș. Reconstituirea se bazează pe documente provenind de la instituții și organisme implicate direct în organizarea și executarea lucrărilor de expropriere și strămutare, astfel că textul cărții a fost redactat prin și cu documente. Din acest punct de vedere, cartea poate fi considerată și o crestomație ce conține documente sau fragmente de document, care pot fi utilizate de potențialii cercetători ai fenomenului din perspectivă istorică, sociologică, de psihologie socială, demografică”.

În expozeul profesorului Oprea este scoasă în relief valoarea documentară a cărții și calitatea redactării lucrării, fapt pentru care, la finalul discursului a făcut propunerea, profitând de prezența primarului din Hangu, ca într-o viitoare ședință de consiliu local să se pună în discuție acordarea titlului de "cetățean de onoare", profesorului Gheorghe Drugă. La activitate a fost prezentă și Trupa "Ecol", formată din 7 dintre voluntarii bibliotecii, care au emoționat publicul printr-un scurt, dar bine pregătit, program artistic.

Redacția

***"Orice ar fi nu renunța niciodată la visurile tale!
Prin muncă, răbdare și rugăciune vei obține rezultatul dorit!"***

Mă numesc **Andrei Constantin**, am 17 ani, sunt elev în clasa a X -a la Seminarul Teologic "Veniamin Costachi", Mănăstirea Neamț, profilul Patrimoniul cultural (artă bisericească, iconografie). Aici, deși nu credeam, am ajuns să pictez propriile icoane pe care le-am realizat prin muncă răbdare și, în primul rând, rugăciune! Am început să mă perfecționez în iconografie, să pictez din ce în ce mai bine și chiar să îmi vând propriile icoane câștigându-mi astfel, banii de buzunar.

Totul a început de când eram micuț... Îmi plăcea foarte mult să admir peisajele și apoi să încerc să le pictez... Prima dată tot ce se înțelegea din desenele mele erau niște linii și niște umbre care păreau că seamănă cu ceva, dar tot nu înțelegeai mare lucru. Desenam ori de câte ori aveam timp liber și încet, încet, desenele mele prindeau contur. Pe zi ce trecea pictam și desenam din ce în ce mai bine, începuse să se vadă expresivitate și finețe în creațiile mele. Mulți spuneau că am un talent aparte, deosebit, față de ceilalți copii, dar eu nu credeam lucrul ăsta, ci doar încercam să mă întrec de fiecare dată pe mine însumi, să fac cât mai bine și cât mai aproape de realitate! Talent este doar un fel de a spune... De fapt sunt 99 % muncă și răbdare și abia 1% talent. Deci, pentru a ajunge talentat și pentru a-ți îndeplini dorințele și obiectivele în viață, trebuie să muncești, cu sârg și pasiune, și să pui suflet în tot ceea ce faci. Curând îți vei da seama că nu ai muncit degeaba și vei fi mulțumit de roadele muncii tale! Eu mă uitam, uneori, la foile albe din fața mea și deja vedeam, cu ochii minții, ce trebuia să desenez.

Nu știu cum a trecut timpul și m-am trezit în clasa a VIII-a. Se apropia sfârșitul anului și eu tot nu eram hotărât ce liceu să urmez... M-am dus într-o seară la un Sf. Maslu la Mănăstirea de la Petru Vodă și m-am rugat la mormântul părintelui Iustin Pârvu, pentru a mă îndruma spre un liceu bun care să mă ajute și să-mi clădească un viitor frumos. O săptămână mai târziu m-a sunat o verișoară, care atunci era în clasa a X-a, la seminar, și m-a întrebat dacă nu aș vrea să mă merg la seminar! M-am gândit că nu pierd nimic, dacă încerc...

De mic visam să ajung un pictor desăvârșit și să îmi deschid propriul atelier de creație, unde să iau copii și chiar oameni nevoiași, de ce nu, să-i învăț să picteze, să-i fac ucenicii mei apoi, progresând, să ajungă pictori și ei. Cred că ajutându-i, astfel, pe ei să aibă un loc de muncă, mă voi ajuta pe mine, perfecționându-mă în această frumoasă meserie. A fi pictor nu este așa de ușor cum pare. Trebuie să ai foarte multă răbdare, optimism, încredere în tine și în ceea ce faci, pentru că treci prin momente de stress, oboseală, nopți pierdute în fața icoanelor aflate în stadiul de proiect, dar, în final, prin muncă, răbdare și rugăciune poți obține, cu siguranță, rezultatul dorit!

La Seminarul de la Neamț am întâlnit un om minunat, cu un caracter și o personalitate deosebite! Acesta este dirigintele meu, **Dan Târdea**, care este nu doar un mare pictor, ci, chiar un ambasador al artei nemțene! Îl respect și îi mulțumesc pentru tot ce m-a învățat, cu dăruire și răbdare, până acum! Mă simt onorat să-i fiu elev și să învăț să pictez de la unul dintre cei mai buni pictori din țară! Încerc să progrez și poate, într-o zi, cu sprijinul Bunului Dumnezeu, voi ajunge și eu un pictor mare la fel ca dirigintele meu drag! Sau măcar la fel de bun ca el...

Mă bucur că am reușit să-mi urmez visul și nu voi renunța niciodată la el, voi lupta să fiu tot mai bun și cu ajutorul Bunului Dumnezeu, sunt convins, că voi ajunge unde mi-am dorit!

Pe prima pagină, din câteva caiete de studiu am scris: *"Orice ar fi nu renunța niciodată la visurile tale! Luptă și vei ajunge unde ți-ai dorit mereu să fii!"*. E un îndemn pentru toți tinerii care nu cred în ei, în forțele proprii și în Dumnezeu.

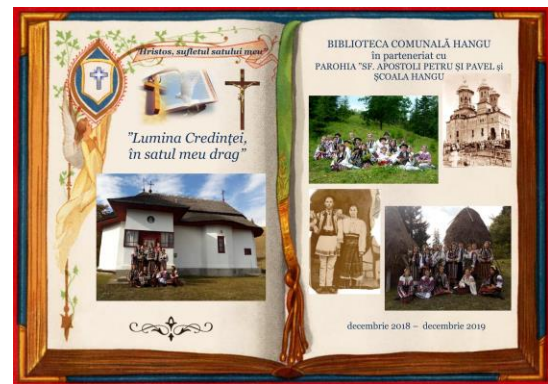
CONSTANTIN ANDREI

„Lumina Credinței, în satul meu drag”

”Atunci când satele încep să fie pomenite în documente scrise, deci din veacul al XIII-lea, ele apar ca niște structuri sociale de o complexitate tulburătoare. (...) Satul era o fascinantă comunitate spirituală.

Întreaga așezare și rânduială se constituiau în jurul Bisericii și de fapt, într-un înțeles mai adânc, satul era chiar Biserica, totalitatea poporului rugător. Din această realitate primă decurgeau toate celelalte: sentimentul familiei, grija de copii și de buna lor creștere, solidaritatea comunitară. Nu este deci deloc surprinzător că aceste trăiri spirituale s-au exprimat în afară în frumusețea portului și a cuvântului. Satul românesc unea ideal „eleganța cu demnitatea și demnitatea cu modestia”.

Într-o asemenea organizare conducătorii sau, mai exact, fruntașii, se impuneau firesc. Ei erau aceia care dovedeau mai mare pricepere, erau aceia pe care, într-un chip deodată exact și emoționant, documentele îi numeau „oameni buni și bătrâni”. Alexandru Nemoianu – Gânduri despre satul românesc.

În discursul său de recepție la Academia Română din 5 iunie 1937, intitulat Elogiul satului românesc, poetul și filosoful român Lucian Blaga dezvoltă de fapt metafora sa poetică *”veșnicia s-a născut la sat”* și argumenta că satul românesc este *”singura prezență vie încă, deși nemuritoare, nemuritoare - deși așa de terestră, este unanimul nostru înaintaș fără nume”*.

Prozatorul Liviu Rebreanu, în discursul său de recepție la Academia Română din 29 mai 1939, intitulat *”Laudă țăranului român”*, afirma că *”la noi, singura realitate permanentă, inalterabilă, a fost și a rămas țăranul.(...) Suntem și vom fi totdeauna neam de țărani. Prin urmare, destinul nostru ca neam, ca stat și ca putere culturală atârnă de cantitatea de aur curat ce se află în sufletul țăranului. Dar mai atârnă, în aceeași măsură, și de felul cum va fi utilizat și transformat acest aur în valori eterne.”* *”Aurul curat”* din sufletul țăranului, despre care vorbea Rebreanu, este de fapt spiritualitatea profundă a țăranului, lumina credinței și a hărniciei, a dărnicii și a jertfelniciei, ca dăruire de sine și dănuire spirituală în timp și peste vremuri, indiferent de vicisitudini, de condiții. După cum observă părintele Dumitru Stăniloae, țăranul român vede prezența harică și ocrotirea milostivă a lui Dumnezeu în toate cele prezente în jurul său: *”Vede pe Dumnezeu în taina naturii. Un peisaj frumos al naturii e pentru el un adevărat rai. El spune în Miorița: ”Pe un picior de plai,/Pe o gură de rai”*.

Satul nostru românesc a teaurizat o mulțime de valori spirituale, morale și culturale care trebuie aduse din nou în actualitate, fără a cădea însă într-o nostalgie a repetiției trecutului și a devenit ceea ce este astăzi, datorită unor oameni luminați, preoți, dascăli, primari, oameni de rând, adevărați ”gospodari”. În limba română, se spune despre țăranul harnic și priceput că este gospodar, însă cuvântul ”gospodar” vine din slavonă și înseamnă ”domnitor”. Deci, într-un fel, un om gospodar este un domnitor pe moșia sa, cel care are grijă de aceasta, o apără și o cultivă, fiind bucuros de frumusețea și rodnicia ei, prin extensie, preotul, dascălul, primarul au și ei ”moșiile lor” – trecutul prezentul și viitorul oamenilor pe care îi păstoresc, îi învață, îi conduc.

Considerăm că e foarte important ca elevii și nu numai ei, să identifice, să înțeleagă, să conștientizeze, să-și însușească și să promoveze istoria satului în care s-au născut și locuiesc, dar

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

și oamenii de seamă care, prin faptele lor, au contribuit la dezvoltarea spirituală și socială a unei comunități.

Proiectul "Lumina Credinței, în satul meu drag" este inițiat de Biblioteca Hangu, în parteneriat cu Parohia "Sfinții Apostoli Petru și Pavel" și Școala Gimnazială, Comuna Hangu și își propune ca obiectiv principal *identificarea, cunoașterea și promovarea istoriei și a oamenilor de seamă ai Comunei Hangu. Cultivarea sentimentelor de dragoste și prețuire față de istoria și valorile satului și educarea copiilor în sensul respectării comorilor tradiționale și a afirmării propriei identități religioase, culturale și naționale.*

Dintre obiectivele specifice acestui proiect enumerăm :

Cunoașterea rolului decisiv pe care l-au avut Biserica și preoții, de-a lungul istoriei neamului nostru, în viața satului românesc, în general, și în existența Comunei Hangu, în special; identificarea, cunoașterea și omagierea unor oameni de seamă (slujitori ai bisericii, învățători, profesori, primari) ai comunei Hangu; *perceperea acestor personalități locale ca modele existențiale; cultivarea dragostei de satul natal, de credință și de valorile sale;* dezvoltarea interesului pentru cunoașterea personalităților comunei Hangu; identificarea elevilor cu aptitudini speciale: artistice, literare și de dezvoltare a interesului pentru lectură și pentru creațiile literare, plastice (desen, fotografie), teologice, de comunicare și organizare etc.; importanța filantropiei în dezvoltarea relațiilor inter-umane; stimularea creativității prin realizarea/redactarea unor creații artistice, literare, plastice sau teologice: dezvoltarea imaginației și a încrederii în talentul lor; înțelegerea libertății și asumarea ei din perspectiva creștină; asigurarea unei bune colaborări între Biserică-Școală-Bibliotecă-familie.

Activități realizate în anul 2018:

- "Zâmbete, în prag de sărbători" a fost intitulată acțiunea filantropică desfășurată de elevii claselor gimnaziale coordonați de profesor Bianca Ciubotaru, acțiune desfășurată în zilele de 21 și 23 decembrie, la Centrul residential Brenda – un cămin de bătrâni, unde elevii au colindat și au oferit dulciuri și fructe.
- 25 decembrie 2017 – elevii clasei a V-a, au colindat, spre încântarea tuturor celor prezenți, după sfânta liturghie la Biserica din satul Hangu.
- 27 decembrie, Căminul Cultural Hangu – spectacolul de tradiții și obiceiuri de iarnă "Am venit să vă urăm!", spectacol în care au fost implicate toți elevii Școlii Hangu care au colindat, au urat, au sorcovit, au dansat și au pus în scenă "Capra" și "Ursul"
- 31 decembrie, au ieșit de sub tipar calendarele cu imagini ale

copiilor din Hangu, îmbrăcați în straie populare. Fotografiele au fost făcute în cadrul proiectului "Amintiri despre Gura Hangului" inițiat de Biblioteca Hangu.

Activități realizate în 2019:

- 30 ianuarie – lansarea de carte "Istorie pe Valea Bistriței – Dosarele Exproprierilor și strămutărilor – semnată de domnul profesor de istorie Drugă Gheorghe, la Biblioteca Bicz, unde elevii Trupeii "ECOUL" - Biblioteca Hangu, au susținut un mic spectacol ce a avut ca temă "Frumusețea spirituală a Țării Hangului, așa cum era ea înainte de strămutare".
- 7 februarie – întâlnirea membrilor Trupeii ECOUL în vederea pregătirii unui moment artistic ce va purta numele "Lumina Credinței în satul meu drag".

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

- 13 februarie - Biblioteca Hangu, întâlnire cu elevii clasei a V-a, în cadrul evenimentului "Aniversarea a 561 de ani de la prima atestare documentară a comunei Hangu", o pagină de istorie locală, ce face parte exclusivă din istoria neamului nostru românesc.

- 9 martie – "Ziua în care aducem zâmbete" – activitate filantropică la Centrul rezidențial Brenda, au recitat și cântat de Ziua Internațională a Femeii.

- 10 -15 martie 2019, expoziția cu desene, colaje și lucrări din materiale neconvenționale, cu titlul "Hristos, Lumina Lumii - Hristos, sufletul satului meu".

Promovarea proiectului s-a realizat prin afișe, în revista locală „Ecul Hangu”, pe pagina de facebook și pe blogg-ul Bibliotecii Hangu.

Proiectul s-a bucurat de un real succes și de rezultate previzibile, oarecum, pentru că anumite activități au devenit tradiționale pentru întreaga comunitate și mă refer aici la colindele de Crăciun în Sfânta Biserică, la acțiunile filantropice, la sărbătorirea Micii Uniri (24 ianuarie) și a Zilei Naționale a României.

Elevii și cadrele didactice implicate în proiect au realizat prezentări, eseuri și lucrări artistice și au învățat și promovat informații despre marile evenimente istorice, despre rolul și locul Bisericii în istoria poporului român, despre tradițiile și obiceiurile noastre strămoșești.

Cu toții: preot paroh, cadre didactice, bibliotecar și elevi sunt motivați să continue proiectul și să se implice și în alte activități și acțiuni de acest gen.

Toți participanții la proiect, dar mai ales copiii, au înțeles că, mai presus de orice, CREDINȚA și BISERICA ne-au ținut mereu uniți și Biserica ne-a fost alături, la bine și la rău, nu doar pentru că Sfânta Biserică este locul unde ne întâlnim cu Bunul Dumnezeu, ci și locul unde ne plecăm genunchii în semn de rugăciune și de mulțumire, locul unde ne lăsăm poverile sufletului, locul de unde ieșim curați și primeniți și, nu în ultimul rând, locul unde găsim și regăsim Speranța atunci când bolnavi fiind, nu mai aflăm vindecare, când suferinzi fiind, nu mai aflăm alinare, când oboșiți fiind, nu mai aflăm odihnă, când tulburați fiind, nu mai aflăm liniște, când orbi fiind, nu mai aflăm Calea cea dreaptă, când întristați fiind, nu mai aflăm bucurie, atunci când neiertători și răi fiind, nu mai aflăm iertare.

Cu toții am înțeles că fără îngăduința și fără voia Bunului Dumnezeu, oamenii de seamă ai comunei noastre nu ar fi reușit să contribuie la înălțarea spirituală și materială a locuitorilor acestui ținut, că Biserica a fost, martoră și părtașă la toate evenimentele istorice și la toate vitregiile vremii ce s-au abătut peste noi, dar și reazemul și ajutorul neamului nostru românesc în cele mai grele momente, că primele școli au fost înființate în biserici și că primii dascăli au fost preoții, că atunci când asupritorii năvăleau peste noi, singura scăpare pentru femei și copii erau zidurile întărite ale mănăstirilor.

Descoperind, cunoscând și promovând preoții, dascălii, primarii și alți locuitori de seamă ai comunei, am înțeles că fără acești oameni speciali nu am fi învățat SĂ IUBIM necondiționat, să facem tot ceea ce depinde de noi, pentru ca locul unde ne-am născut și trăim să fie așa cum ni-l dorim și, de ce nu, mai aproape de Cer. Oamenii care au pus umărul la propășirea comunei noastre i-au iubit pe semenii lor și au devenit, astfel, exemple pentru noi, învățându-ne să ne pese de cei din jur și să-L iubim pe Hristos, care este LUMINA LUMII și Lumina satului nostru drag, să-i iubim pe cei de lângă noi și nu în ultimul rând să ne IUBIM ȚARA, omagiindu-ne eroii ce s-au jertfit pentru fiecare palmă de pământ românesc, cunoscând, respectând, păstrând și promovând adevăratele noastre valori, istoria, portul, tradițiile și obiceiurile.

Bibliotecar, Liliana Pîntea

"TATĂL RÂNDUNELELOR"

de prof. Mihai Rădulescu

"Așteptam metroul după-amiază. Încheiasem orele de curs. Doi-trei pași la dreapta, doi-trei pași la stânga. Se apropie grăbit de mine un tânăr.

- Domnule profesor...Nu mai avea vârsta studenției, doar de nu se număra printre preoții care nu apar la facultate decât în sesiuni, unii chiar într-una singură, aceea de toamna, când se înfățișează atât pentru colocvii, cât și examene, un preot îmbracat mirenește, venit de dată asta cu treburi prin Capitala supraîncălzită. În acest caz din urmă, rareori mi se întâmpla să le rețin chipurile, cu atât mai mult cu cât îmi supun candidații probelor scrise. Înalt cam cât mine, cu fața de muntean, dezvoltată pe

lățime cu același spor ca și pe lungime. Cu hotărârea înscrisă în trăsături și în ochii negri. Oarecum leonin, sangvin, încruntat chiar și când surâde, ca acum.

- Stăteam cu familia în fața televizorului, atacă ex abrupto. Deodată v-am văzut pe ecran, în „Memorialul Durerii”. „E profesorul meu!”, strig. „E Mihai de la Jilava!”, strigă tata. A fost închis cu dumneavoastră..., explică și se uită drept în pupilele mele, ușor temător că vorbește despre astfel de lucruri cu acela de care i-a depins soarta până nu demult. Are o fire deschisă. Merge de-a dreptul la țintă, nu se joacă pe de lături să te prindă mai întâi ce gândești. Îi scrutez liniile obrazului. Nimic din ele nu-mi evoca vreo amintire, un portret cunoscut. La această scena visez încă de când mă aflam pentru a doua oară în amfiteatrele facultății. „Să fiu profesorul fiului unui prieten din detenție... Să investesc în el tot ce am izbutit să adun din știința și din experiența de viață... Să-i închin recunoștința datorată tatălui...”. În astfel de aspirații depuneam nevoia de jertfă, în numele unei idei dintre cele mai simple și mai adânci ce ne conduc morala: prietenia merită să te dăruiești ei total. În cazul respectiv, prietenia se răsfrângea asupra urmașului. Profesor am devenit, dar copilul acela n-a venit.

La fiecare început de an școlar examinam cu atenție catalogul, să recunosc un nume. În afara de al șefului anchetei care s-a ocupat de lotul studențesc din care am făcut parte, n-am dat de niciunul cunoscut. Și junele respectiv ar fi fost bun pentru necesitatea mea, deși mi-aș fi împlinit-o invers: să formezi fiul sau nepotul unui individ care a urmărit doar distrugerea ta, constituia o probă râvnită de dragoste creștină. Numai că băiatul n-avea nici un colonel în familie. Mai tare decât sa-i recunosc numele, speram sa-i citesc în obraji, în statură, în culoarea irisului și a părului, în pozarea vocii, în felul de a rosti, de a gândi, în gesturi, amănuntele îndrăgite cândva la părinte. Nimic. Mi-a fost dat, totuși, să mă întrebe unul dintre cei mai apropiați studenți, astăzi vrednic ierarh, dacă-l țineam minte pe părintele său spiritual. Cum să nu-mi aduc aminte de el, când singura minune trăita de smeritul de mine, i-o datoram credinței lui și a tovarășului său de lot, parintele Sebastian, ambii de la o mănăstire de pe lângă Vladimirești, parca Sihastru?! Ba și cititorii *RUGULUI APRINS. DUHOVNICII ORTODOXIEI SUB LESPEZI, ÎN GHERLELE COMUNISTE* l-au întâlnit în povestirea *BARBAȚI ÎN INDISPENSABILI ȘI CĂMAȘĂ...*

Ce fericit am fost că-mi trimisese un tânăr cu sufletul ca-n palmă și oțelit pentru cele mai grele încercări ale existenței, cu priviri tăioase, cu inflexibilitate când era vorba de dreptate și cinste, cu inima de pe creste, cum este Prea Sfințitul! Singură decepție mi-a fost că împrejurările nu mi-au îngăduit să fiu eu acela care l-a recunoscut, ci el m-a depistat pe mine. Aceasta mi se întâmpla și acum, în subterana metroului. Va să zică, timpul trecând, am fost tot mai dezamăgit: Dumnezeu nu-mi trimitea o astfel de plămadă creată din carne și sânge de un prieten de altcândva. M-am văzut apropiindu-mă de pensie. M-am resemnat cu încă un vis neîmplinit. Dar iată că mi se spune: „Tata a

După gratii

După gratii

După gratii

fost închis cu dumneavoastră!”. Câtă dreptate am când afirm că nu este înțelept să disperi: orice vis se adevărește. Doar că pentru mine aceasta vine cam târziu. În gara de sub pământ, abia spre încheierea carierei didactice. N-am fost la înălțimea dorinței mele, probabil; altfel, se împlinea mai devreme.

- E vorba despre..., își numește tatăl. I-am marturisit cât mi-am dorit să număr printre studenți și pe fiul unui fost coleg de detenție.

- Ați avut doi: i-ați fost profesor și fratelui meu. A urmat tot teologia. De pomană mi-o spune acum; nu mi amintesc de nici unul dintre ei; pare stânjenit de asta. Știe prea bine că n-a frecventat cursurile.

- Ce face tata?, mă aud rostind emoționat.

Celula unde ne întâlnisem era mică. Nu cred că am fost înghesuiți mai mult de douăzeci de inși în haine vărgate. De împrietenit, nu m-am împrietenit decât cu doi. Ambii îmi depășeau vârsta; tatăl său, cu puțin; inginerul Butu, pomenit aiurea tot în acest volum, cu aproximativ zece ani. Ambii, oameni de omenie, drepți, știind încă să surâda, chiar să glumească; compromisul le era străin, călcau

fără emfază pe linia dreaptă și fără să acuze pe alții pentru căderea de pe ea. Nici unul, nici celălalt nu se sfia să se pună pe povestit (pentru condamnați, a nu povesti decât cu reticențe, era o masura de precauție, când nu reprezenta dovada unei existențe atât de serbede, încât nu izbuteau să culeagă nimic din ea, decât despre cum se hrăneau în libertate, în ce condiții dormeau, cum se adăposteau)

Susai, acesta era numele tatălui celor doi preoți, clocotea de vitalitate și inventivitate. Îl mâna un temperament extrovertit, chiar exploziv. Minteaa îi

mergea cu repezeală mai mare decât îl ajută capacitatea rostirii, de aceea dicția, când se entuziasma, își pierdea curățenia; mânca părți din cuvinte, ceea ce-l făcea și mai simpatic. Îmi închipui că într-un grup de tineri slobozi, era cu ușurință acceptat ca șef al lor, la trăznăi, dar și la facerea de bine, transmitându-și cu ușurință entuziasmele. Mă întreb dacă l-am prins contrazicându-l pe vreunul dintre noi, ceilalți doi. Aceasta nu înseamnă că n-o făcea cu ceilalți, de unde deduc că gândeam tustrei la unison și ne respectam fără ezitare, opiniile.

Personal, îl admiram pentru că-l simțeam capabil a se descurca în orice situație, a avea soluție la fiecă dilemă ridicată înainte-i în viața de zi cu zi, caracteristici ce-mi lipseau aproape complet.

Era tehnician veterinar, dar nu țin minte să ne fi agasat cu amănunte asupra meseriei lui, deși este una dintre cele mai interesante pentru persoanele din afară. Prefera să facă politică din zori până-n noapte, una a bunului simț, a revoltei, a patriotismului. Nu știu în ce masura părerea mea coincide cu a cititorului: am observat că, îndeobște, astfel de discuții acuză, de fapt, ticăloșia, prostia și imoralitatea politicianilor. Vreau să zic – și insist asupra acestei păreri – că politica se rezuma la strădania unora de a înlătura atari vicii omenești și a altora de a le apăra; cel puțin la nivelul țării noastre. Nu avea atitudini excesive în relațiile cu reprezentanții conducerii închisorii, în respingerea lor și cu atât mai puțin, în autoumilierea în fața lor. Își ținea capul sus și nu și-l pierdea niciodată.

Toate acestea mi s-a părut că le regăseam în privirile fiului și m-am bucurat. Tatăl mai avea o altă trăsătură pe care și-a lăsat-o cunoscută târziu. Era un mare sensibil. În privința asta menținea o discreție care și ea pleda pentru delicatețea lui sufletească. Dacă împrejurările nu l-ar fi provocat s-o vădească, este posibil să nu i-o fi cunoscut nicicând.

În acea încăpere am avut cu toții o bucurie de lungă durată, singura de acest fel de pe tot parcursul celor patru ani de efectuare a condamnării mele. Rândunelele își clădiseră două cuiburi la unul dintre capetele peretelui în care se închidea ușa ghintuită. Ele l-au provocat pe Susai nu numai să-și dezvăluie cea din urmă proprietate a firii, ci și să-și vădească eficiența profesională.

După gratii

După gratii

După gratii

Famiile de rândunici aveau pui. La câteva zile de la ieșirea din ou, constatarăm că părinții aleseseră câte doi pe care nu-i mai hrăneau. De bună seamă, un instinct sigur al unei prognoze medicale, ce ne lipsește nouă, fraților lor umani, nu-i satisfăcea în privința dotării fizice a celor sortiți pieirii. Îi condamnaseră la moarte prin înfometare. Pentru noi era prea mult. Și noi eram niște condamnați fără vină. Și noi eram niște înfometați.

Obștea deținuților înclina pentru salvarea lor, sub presiunile afective la care era supusă de argumentele lui Susai, care ne garanta că va găsi calea să-i înzdrăvenească, să-i aduca a fi ai domnului celor preferați de adulții zburători.

Toți îndemânaticii începură să prindă muște. Susai aproape că nu mai cobora de pe șirul de paturi de la zidul din fund. Acolo, în picioare, când se apleca să primească un pumn de victime bâzâitoare de la un coleg, când se întindea cât putea pe vârfurile degetelor, oferind câte o îmbucătură ciocurilor larg deschise și nesățioase. Careva îl avertiza, dinspre oblonul de lemn ce ne acoperea fereastra – minus partea ei superioară care bătea spre cer – asupra apropierei hrănitivilor naturali, ce nu cunoșteau înduioșarea omenească față de propriile lor progeneruri.

Nu voiesc să fiu nedrept nici cu rândunelele mature în cauză. Atunci nu pricepusem încă motivația lor, decât așa cum o puteam deduce din cunoștințele generale despre viața celorlalte ființe. Adică adoptasem ideea că natura preferă eliminarea fapturilor insuficient înzestrate pentru greutățile existenței. Era ceva destul de vag, remarcat de noi pentru prima oară ca pus în practică, nesatisfăcător atunci când una dintre cele trei forțe diriguitoare ale personalității omului este cea afectivă, iar în evantaiul de componente ale acesteia, educația creștină așează milă la loc de cinste.

Totdeauna înainte ca adulții să-și facă loc zborului în celulă, Susai reușea să se ghemuiască departe de cuiburi, să nu cumva să le sperie, astfel încât să renunțe a se îngriji de restul puilor; sarcina hrănirii tuturor, potrivită pentru patru rândunici, depășea puterile celor aproximativ douăzeci de oameni. În plus, se iveau dificultăți de ordin pedagogic, noi necunoscând codul bunelor maniere din lumea lor, nici mai ales pe cel al regulilor viețuirii, ce se dovedea atât de deosebit față de cel al nostru, și nefiind instruiți cum să formăm pui de rândunică.

"Ai noștri" creșteau văzând cu ochii. Peste vreo trei-patru zile și părinții băgară de seamă că se petrecea ceva în neregulă. Dădură ocol cuibului mai îndelung ca de obicei. Ciripiră între ei, își transmiseră impresiile. Dar n-aveau vreme pentru prea lungă zăbava: nevoia de hrană ritmică a aleșilor lor, nu le îngăduia nici o clipă de răgaz. Multe ar avea de învățat omul de la aceste păsări, în privința folosirii timpului și așa scurt al vieții! Culmea este că în ultima etapă a perioadei de creștere, părinții își înmulțiră incursiunile de vânatoare și trecură și la hrănirea puilor ce refuzau să moară! Acceptaseră încălcarea, inexplicabilă pentru ei, a instinctului sortării exclusiv al exemplarelor viabile. Sau, dacă vreți, instinctul hrănirii puilor fu trezit de conștientizarea dimensiunilor tot mai mari ale progeneriturilor.

Spuneam că veni și momentul când pricepurăm de ce fuseseră atât de grăbite rândunicile să-șiucidă puii prin înfometare. N-aveam de unde ști când se deschidea "școala de zbor" pentru cei care urmau să străbată țări și mări întâiași dată. Or, inaugurarea "cursurilor", ce adunară în jur de o mie de "elevi" și "profesori", toți sălășluind în Jilava, avu loc odată cu apropierea toamnei. Era un alt fenomen care, deși văzut în multe rânduri de noi în decursul anilor, nu ne solicitase interesul înțelegerii și pe care abia acum îl pricepeam. Ba îl pricepeam cu durere pentru "puii noștri". Întârziți fiind față de generația lor, nu fuseseră "înscriși la cursuri". Ceilalți, adunați în mase disciplinate înșirate pe firele electrice, asistau la demonstrații făcute de câțiva "ași ai cerului" – așa cel puțin interpretam noi – și

După gratii

După gratii

După gratii

făceau și ei exercițiile recomandate, să se obișnuiască a folosi curenții de aer, să-și întărească mușchi pectorali și dorsali, să deprindă tehnica hrănirii din zbor și celelalte necesare unei traversări de mii de kilometri, ca cea în pregătire.

Activitatea prinzătorilor de muște și a lui Susai deveni febrilă. Puii înghițeau haotic, pâna la sufocare. Nu cred că "școlarizarea" pomenită, dură mai mult de o săptămâna. Că simțind că nu avea să fie lungă, Susai, după o scurtă consfătuire cu ceilalți deținuți, încerca cea mai riscantă dintre acțiunile sale de ajutorare a puilor: îi apuca unul după celălalt și-i azvârli peste noi. Întrebarea era dacă atinsesera un stadiu suficient de creștere pentru a se descurca în a da din aripi. Îl atinseseră. Puii, după ce se dezmeticiră, fie odihnindu-se pe vreun colț de pat, fie fără asta, reveniră la cuibul de unde fuseseră smulși, minunându-se încă o dată, de data asta prin aceea că l-au putut recunoaște; în definitiv, îl vedeau dinafara în premieră absolută. Speranța lui Susai era că, așa cum părinții își schimbaseră în ultima clipă, atitudinea față de hrănirea lor, la fel aveau să-i adopte și pe ei în rândurile "învățăcelor" din curte. Dar era prea târziu. Peste noapte disparură toți ucenicii într-ale zborului. Pluteau departe de cavoul nostru, în libertate.

Uluiitor fu că unul dintre părinți, pentru fiecare dintre cele doua cuiburi, dovedi a nu fi plecat cu stolul acesta. Reintra vijelios, își lua cu sine întârziții și ieși, îndreptându-l către aceleași fire de telegraf ce slujeau

drept bănci școlare. Furăm stupefiați să observăm pe deasupra oblonului că se adunaseră alte trei-patru sute de pui și de "profesori", toți rămași în urma fărtaților mai evoluți. Existau doua explicații posibile: sau și alți deținuți procedasera aidoma nouă și salvasera condamnații la moarte, sau existau "repetenți" care aveau nevoie de o instruire suplimentară. Excluseam ipoteza că în alte familii de rândunele fusese ignorat instinctul de ucidere a exemplarelor neviabile.

Ceea ce ne impresiona cel mai mult era sacrificiul unuia dintre părinți pentru puii în care nu crezuse inițial. Urma să-i însoțească, să-i îndrume, să-i ajute într-o peregrinare mai periculoasă decât a precedentilor, deoarece primul val al migrării fusese desigur stabilit în raport de datele unui simț meteorologic ce vestea vreme bună; pentru al doilea, existau riscuri, neîndoielnic.

Nevoia de morală ne era satisfăcută. Reveniram la a crede în exclamația filosofului, cum ca ne-am afla în cea mai bună dintre toate lumile posibile și aveam un temei suplimentar pentru a ni se întări încrederea în puterea negrăită a eticii. Cititorii s-au obișnuit cu faptul că celulele ne erau sub permanentă observare a caraliilor de pe coridor. Orice mișcare neîngaduită de regulament era sever pedepsită cu bătaie și izolare în condiții criminale. Totuși, niciunul dintre gardieni, nici cei mai fioroși, n-a intervenit în aceasta acțiune a deținuților din camera noastră, deși o distracție cât de mărunță a hainelor vărgate era total interzisă, ori contactul cu ceva ce le-ar fi putut bucura zilele negre. Oare puii "noștri" reținuseră chipul iubitor al tatei Susai? Dacă ar fi fost astfel, măcar ca imagine purtată în minusculele lor creiere, prietenul meu nu mai era pe deplin un deținut politic "vinovat" că nu-și denunțase șeful, un medic veterinar care-i confiscase opiniile proprii despre istoria României moderne și despre dezastrul ei sub comuniști, ci parțial, era un zburător în drum scaldat de raze, spre Egipt.

Susai, în acea parte a sa, își dobândise libertatea înainte de termenul stabilit prin condamnare de Tribunalul Militar.

Cu Susai se petrecuse minunea: pătrunsese, pe aripile puilor, în Rai.

(text trimis de prof. **Monica Levinger, Israel**)

DESTIN

(fragment)

Vara nu încetase să apară. Tina finalizase fără probleme ciclul gimnazial, însă fericirea îi era umbrată de incertitudinea dacă va putea sau nu să meargă la liceu. Pavel nu era foarte convins că era o opțiune necesară pentru fata sa. "Mai bine să stea să-nvețe să facă treabă, să țină o gospodărie și să îi găsească un soț bun. De unde să scot bani pentru studiile ei, care oricum n-o vor ajuta la nimic?!" Nu de multe ori, Pavel o certa pe Tina când o găsea învățând. Odată, încercând să memoreze niște formule matematice, Pavel îi luase cartea, citi și apoi o izbi de perete, strigând:

- La ce îți trebuie să știi $x+y=z$? Ceri la magazin "un x" și "un y"? Numai fluturi ai în cap! Hai la treabă!

Tina aștepta cuminte, cu ochii în pământ să se termine această furtună de cuvinte, iar după ce plecă Pavel, își luă cu grijă cartea, mai aruncă iute o privire la formule și ieși la treabă, frământându-și mintea în speranța că va găsi rezolvarea la problemă. În ceea ce îl privea pe Pavel, căruia foarte rar sau aproape deloc îi spunea tată, începuse să devină imună. Toți anii de școală fuseseră așa și renunțase de mult timp la ideea de a-l face să înțeleagă ce importantă este școala pentru ea. Sigur, suferea când toate acele cuvinte îi atingeau auzul, dar se concentra să nu le lase să îi intre în suflet, ca nu cumva să i-l otrăvească cu ură împotriva tatălui sau, cine știe, poate chiar împotriva cărții. Iubea enorm învățătura și credea atât de mult în ea, percepând-o ca pe o cale de salvare, încât știa că dacă ar renunța să mai lupte, s-ar pierde pe sine pentru totdeauna. Spre deosebire de celelalte fete, Tina a dezvoltat de mică o dragoste infinită pentru cărți; erau refugiul ei când nimic nu mergea bine, când sufletul îi era rănit, când viața îi era potrivnică. Adunase deja câteva lădițe pline cu cărți pe care le ascundea sub pat și din când în când, pe furiș, le scotea și le mângâia pe fiecare în parte, șoptindu-le ceva ce numai ele înțelegeau. Nu voia păpuși, nici haine noi, Tina voia mereu cărți, căci le descoperise magia și nu se putea desprinde de ele. Fetita aceasta avea un soare în piept și nimeni nu îi putea întuneca sufletul și mintea.

Auzi pași și ascunse cartea sub plapumă, însă sufletul îi reveni la loc când îi văzu chipul blând al mamei. Valeria încerca din răzputeri să-și mai îmblânzească soțul și să îl apropie mai mult de fete, însă reușea destul de rar, spre nefericirea ei.

- Tina, draga mea, trebuie să mergem la fân. Știi că ai fi vrut să citești și tare mult aș vrea să pot...

- Știu, mamă. Nu te chinui. Și matală îți e greu.

- Bunul Dumnezeu te va ajuta. Să nu renunți să lupți, oricât de greu ți-ar fi; doar așa vei reuși.

Tina îi sărută mâna și fruntea mamei și o strânse în brațe. Ar fi vrut să îi spună multe, dar adesea i se întâmpla să i se oprească cuvintele, să devină mută și numai sufletul îi vorbea fără oprire. Dar știa că sufletul mamei îi aude fiecare șoaptă; o vedea în privirea ei și se simțea împăcată.

Soarele își arăta timid razele, dar se prevestea o zi toridă, așa că luaseră rucsacele cu mâncare și greblele și începură să urce spre grădina lor. Escaladau dealuri care mai mici, care mai mari, acoperite de iarba de un verde închis, maturată, gata de sacrificat. Pâlcuri de flori, cu tulpini înalte și frivole se legănau la fiecare briză. "Așa se leagănă și oamenii când suflă viața peste ei. Dar eu nu voi fi iarbă, voi fi stejar falnic și de neclintit, așa cum e și mama." Își fixă privirea asupra chipului ei îmbătrânit prea devreme, dar frumos. Emană bunătate și pace prin toți porii. "Exact ca o icoană". Valeria își îndreptă ochii mici, împodobiți cu gene lungi spre Tina și surâse blând și mângâietor. Părul negru și lung, lung, marcat de o fascinantă pată albă dobândită din naștere îi era împletit într-un coc maiestuos, regal. Era o femeie simplă, dar atât de frumoasă și elegantă prin felul ei de a fi, de puteai să juri că a fost născută pentru a fi regina lumii... în schimb, devenea împărăteasa fiecărui suflet care o cunoștea.

Ecoul inimii

Ecoul inimii

Ecoul inimii

Ecoul inimii

Ajunse la grădina cu pricina, întinseră bucatele gustoase și îi serviră pe bărbații cu obraji înflăcărați și frunțile pline de broboane, munciți de coasa grea și de lupte interioare, căci, nu-i așa? nimeni nu scapă de războaiele cu sine. După ce mâncară, Tina și celelalte fete se apucară și ele de cosit pentru a termina bucata aceea până la lăsarea serii. Tinerele mânuiau bine coasa, însă Tina o făcea cu măiestrie: parcă coasa era o pensulă, iar pământul era pânza, desenând valuri nesfârșite, de un verde stins, neajutorat, stropit pe-alocuri cu picături mari de culori parfumate. Bărbați și femei o priveau mirați, căci fiecare brazdă era perfectă, iar chipul ei nu trăda nici o secundă de chin, de durere sau efort. Făcea totul cu o lejeritate care uimea și speria deopotrivă. Nici ea nu înțelegea prea bine cum reușește să joace acest dans al vieții, cu acest partener atât de greu și periculos, însă era un bun prilej pentru a-și cerceta fiecare colțișor din minte și din suflet, fără a fi deranjată de nimeni. Astfel, la finalul zilei, era mai mult obosită psihic decât fizic. Niciodată nu se plânse că trebuie să facă munci atât de grele; singura ei supărare era că avea spatele mult mai lat decât alte fete și nu știa dacă acest lucru va fi sau nu un impediment în viitorul ei.

Prof. Ana Maria Anania

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Străbunicul meu în război

Străbunicul meu se numea Gheorghe Bostan și a fost tatăl bunicii mele de pe tată de la care am obținut aceste informații.

Din spusele ei, străbunicul meu era un om bun, harnic, priceput și calm, un om care își iubea țara și pământul strămoșesc, fapt pentru care a plecat, alături de ceilalți soldați români din Hangu, să lupte, în Al II-lea Război Mondial, pentru a-și apăra patria.

S-a întors din acest război sângeros, fără un picior, dar nu s-a plâns niciodată. Îi mulțumea mereu, Bunului Dumnezeu că a scăpat cu viață.

A trăit ani mulți și pentru a putea munci a purtat o proteză, un picior de lemn, care îl ajuta să se deplaseze mai ușor, decât ar fi făcut-o ajutat doar de cârje.

Bunica își amintește cum străbunicul îi povestea, uneori, cu lacrimi în ochi, întâmplări dureroase din război când se ascundeau zi și noapte în tranșee, pentru a nu fi împușcați de către mitralierele dușmanilor care răpăiau fără încetare, spărgând văzduhul, momentele în care viața le atârna de un fir de ață, pentru că trebuiau să înainteze și să se strecoare prin ploaia de gloanțe care cădeau de pretutindeni, când flămânzi, obosiți și înghețați abia dacă mai aveau puterea să se roage ca să se termine acel război blestemat care ucidea și rănea mii de oameni nevinovați. Bunica n-a putut să uite niciodată cum plângea străbunicul, când îi spunea că cele mai triste și mai sfâșietoare momente erau atunci când trebuiau să-și îngroape camarazii de front, vecinii, prietenii, care mureau, cu zecile, sub ochii lor, fără să le poată curma suferința sau să le poată alina durerea. Trupurile a mii de eroi români au rămas îngropate în pământ străin, la Odessa, la Cotul Donului, la Stalingrad.

Clipe urâte și groaznice au trăit bunicii și străbunicii noștri, pentru a-și apăra patria, țara noastră sfântă pe care ne-au lăsat-o nouă în grijă, să n-o părăsim și s-o apărăm, cu prețul vieții, dacă e nevoie, după exemplul lor.

ANDA IOANA LAZĂR, clasa a V-a

Ciobani, stâna Cireș - 1955
Foto, Rareș Hagiu

